

ESPAI D'OPINIONS**Nº168**
Maig 2012**Pere Joan Pons****Secretari d'Idees i Programes
(PSIB-PSOE)****BAUZÀ, ANY I: DE L'EUFÒRIA ELECTORAL
A L'EMERGÈNCIA SOCIAL**

El Govern del Partit Popular de José Ramón Bauzá va assolir, fa tot just un any, el Govern de les Illes Balears gràcies a una important majoria absoluta. Una majoria que li permetia, en teoria i en la pràctica, afrontar amb tranquil·litat i calma social les seves banderes electorals.

Un any després, si hi ha un element que caracteritza aquest govern és que, malgrat la majoria electoral, no ha pogut evitar un important rebuig social en el carrer tant per les retallades a la Sanitat i Educació com per la ruptura de la convivència lingüística que va impulsar el propi PP a mitjans dels anys vuitanta.

365 dies després de les eleccions autonòmiques, s'ha passat de l'eufòria de la victòria a una situació d'emergència social en el carrer que ha estat acompanyada per afirmacions dels propis membres del Govern que han assegurat que portàvem el camí de Grècia. Afirmacions, per tant, que tampoc han ajudat a garantir ni la confiança ni la creença de que el futur ens portarà un major progrés per a la ciutadania.

Avui, un any després, toca jutjar els resultats de les promeses electorals. En primer lloc, la creació de llocs de feina front a un atur que és el problema més important de les persones que vivim a Balears, després fer de Balears un espai on l'educació anàs per autopista i finalment la promesa de que, estimulant el sector privat, es reactivaria l'economia. Objectivament parlant, és difícil pensar que avui un economista o un analista pugui defensar que les Balears hagin millorat els seus indicadors respecte a fa un any, i tampoc que la societat tenguí més confiança que fa 12 mesos. De fet, les enquestes del CIS demostren que estam en el pitjor moment des de que va començar la crisi.

Basta subratllar que es tanquen dos hospitals i es retalla en Educació i Sanitat com a mesura per a sortir de la crisi; l'atur s'ha situat en el 28% i hem viscut la pitjor temporada turística d'hivern en molt de temps. S'ha renunciat a inversions estatutàries que ens pertoquen de Madrid i en cap cas el consum s'ha reactivat,

el que vol dir que la demanda segueix estant sota mínims i, per tant, la creació de llocs de feina també.

A més, en temps de crisi, els pactes de futur per “a posar les bases de les Balears dels pròxims 40 anys”, que va anunciar en seu parlamentària el president electe en el seu discurs d’investidura, no s’han produït. No s’han produït però la ciutadania sí que ha pres plenament consciència que ens estam jugant les bases que han de marcar el futur de les Balears. La societat percep que no només ens trobam davant una crisi econòmica en la que s’ha de reduir el dèficit. Percep que ens trobam, en canvi, davant un Govern que està marcant clarament unes noves regles de joc que marcaran el futur de les Balears, molt especialment de les generacions presents i futures. Unes regles que, sent legítimes, s’allunyen de l’esperit des del qual es va construir l’actual autonomia, i també lluny de la pròpia lletra de l’Estatut del 2007. I que s’allunya del projecte col·lectiu d’una societat, que creu que es treballa per a que els nostres fills visquin millor que nosaltres.

Bàsicament, el Partit Popular, enmig del rebuig existent entre la societat pels retalls que està portant a terme, ha decidit obrir dos grans fronts de present i de futur. El primer, és el de qüestionar un model de societat en el que la cohesió social dóna pas a un model de desregulació econòmica basat de nou en l’especulació i que permet, a més, l’atac a l’andamiatge de l’Estat del Benestar. No hi ha dubte que hi ha un abans i un després en el nostre model institucional des del maig del 2011. La nova Llei general turística, el Decret de mesures d’urbanisme sostenible, la modificació de la Llei de Funció Pública són exemples de com en un any és pot qüestionar l’arquitectura institucional col·lectiva que ens ha fet la comunitat que som avui.

I en segon lloc, aquest procés s’acompanya per l’amputació de l’Estat del Benestar tot el que es pugui. I la crisi econòmica serveix d’aliada indispensable. Sense cap dubte, és una opció política legítima tancar hospitals i amuntegar nins a les aules mentre es concerten escoles de l’Opus Dei, però és evident que és una opció per damunt de tot política, que qüestiona el nostre model social i, el que és més greu, posa en quarantena la persecució d’un progrés i una major qualitat de vida per a la majoria.

Retallar en educació, en sanitat, en benestar social, suposa atacar un model i potenciar-ne un altre, que és el de crear una societat dual que reforça als forts i debilita els més febles. Cohesió social vol dir una societat vertebrada des de la idea de la justícia, però quan s’ataca l’educació i la sanitat pública, el que es fa és desequilibrar encara més els difícils encaixos en una societat en la que la injustícia s’ha accentuat amb aquesta darrera crisi i que la globalització ha anat accentuant en els darrers anys.

Finalment, també és una opció política empobrir la comunitat, empitjorar els nostres serveis públics i al mateix temps renunciar al nostre model d’autogovern, que exigeix dels qui ens governen, siguin de la formació que siguin, fermesa davant la injustícia històrica d’una comunitat que ha estat durant anys finançada més de 17 punts per davall de la mitja estatal.

Fer tot això en un any és difícil, però és obvi que hi ha una voluntat de posar les bases per a una nova configuració de la nostra comunitat autònoma, més empobrida, més desequilibrada, més residual, i més deixada a les forces del mercat que facin possible el progrés per a uns pocs mentre la majoria sofrim els retalls que s'estan articulant mitjançant aquesta profunda mutació social que tant bé ha descrit Alessandro Baricco en el seu llibre *Els bàrbars*.